

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 8.

Sjette Sessions anden Samling.

9de Møde.

Onsdagen den 17de Januar.

(forts.)

Kirke- og Underviisningsministeren: Det er netop denne Bestyrelsesmaade, der, forsaavidt jeg har forstaaet den ærede Rigsdagsmands Uttringer rigtigt, virkelig er af en saa overordentlig indgribende Betydning. Jeg antager, at der derved nærmest er sigtet til det beregnede Overskud og Anvendelsen deraf, og jeg vil forud for mit Bedkommende sige, at jeg som Cultusminister umuligt vil kunne give mit Samtykke til, at det nu skulde betragtes som givet, at man vil have indbragt en saadan Forandring i Theatrets hele Stilling, Dekonomie og Virksomhedsplan som den tilsigtede; thi, forinden jeg kunde komme til en saadan Beslutning, maatte jeg have gjort langt dybere Undersøgelser af Forholdet, end det endnu har været muligt for mig at kunne gjøre.

Monrad: Det forekommer rigtignok mig efter de af Ministeren afgivne Erklæringer, at det ikke leder til noget Gavnligt, om vi for Tiden fremmede denne Sag. Det er tidt, at man kommer til at skade en Sag ved at fremme den i Urtide; thi derved spildes Kraft og Lyft til at tage fat paa Sagen, naar det beleilige Dieblit kommer. Theatret vil altid komme til at høre til vore indre Anliggender, og, naar vi engang have faaet en Sondring mellem de særlige og sælles Anliggender, vil der være en rig Lumleplads for alle de forskjellige Anskuelser i saa Henseende. Jeg troer desuden, at det ærede Thing vil gaae ud fra den Hovedanskuelse, at det vil søge at berede det nuværende Ministerium saa faa Banskellig-

heder, som paa nogen Maade muligt, at det vil gjøre Alt, hvad det paa nogen Maade kan, for at rette sig efter Ministeriet, indtil Fællesforfatningen er bragt istand. Det forekommer mig derfor — man tillægge nærværende Sag saa megen Vigtighed, som man vil, og paassjønne, at det er bragt i Ministeriets fornyede Erindring, at den Sag ligger Thinget paa Sinde — at vi, efter at have hørt den af Ministeriet afgivne Erklæring, for nærværende Tid ikke bør fremme dette Lovforslag videre.

Danfær: Jeg skal tillade mig at gjøre den personlige Bemærkning, at jeg ikke har foresillet mig, at nærværende Sag kunde vanskelliggjøre Ministeriets Stilling, og jeg vil sige, at, havde jeg havt nogen Tanke derom, var jeg aldeles ikke kommen med Lovforslaget, da jeg er Een af dem, der maaffee nødigst vilde berede Ministeriet Banskeligheder.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg har heller ikke opfattet Sagen saaledes, at dens Fremme vilde berede „Ministeriet“ nogen Banskelighed, og jeg vil endogfaa tilføje, at den ikke engang vilde berede Cultusministeren personlig nogensomhelst Banskelighed; men jeg har udtalt det som min Overbeviisning, at en videre Gaaenind paa det foreliggende Lovforslag for Tiden ikke vilde gavne Sagen selv, men at de Forhandling, der her kunne føres i Tilfælde af; at nærværende Lovforslag blev bragt videre, let ville afstedkomme Banskeligheder med Hensyn til Sagens endelige Ordning. Det er alisaa mere fra Sagens egen Side, at jeg i mine tidligere Udtalelser har opfattet Lovforslaget og meent, at det efter denne Sags hele Beskaffenhed maatte betragtes som lidet vnskeligt, saavel for det ærede Thing som for Cultus-